

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2866/2021
25.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Гордане Џакула и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Вујиновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Основни суд у Ваљеву, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1553/21 од 02.06.2021. године, у седници већа одржаној 25.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1553/21 од 02.06.2021. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 335/20 од 11.02.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.06.2016. до 31.03.2019. године исплати укупан износ од 109.137,63 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне новчане износе ближе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу на наведене износе зараде за период почев од 01.06.2016. до 31.03.2019. године изврши уплату припадајућих пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање код надлежних фондова за уплату пореза и доприноса све у року од 15 дана од дана пријема пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 63.048,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1553/21 од 02.06.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда, па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете између припадајуће и исплаћене зараде за период од 01.06.2016. до 31.03.2019. године исплати укупан износ од 109.137,63 динара са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни новчани износ како је ближе наведено у том

делу изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става другог изреке, па је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на напред наведене износе зараде за период од 01.06.2016. до 31.03.2019. године изврши уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање код надлежних фондова за уплату доприноса. Ставом трећим изреке, укинута је првостепена пресуда у делу става другог изреке и одбачена тужба тужиоца у делу захтева да се обавезе тужена да тужиоцу на напред наведене износе зараде за период од 01.06.2016. до 31.03.2019. године изврши уплату припадајућих пореза код надлежних фондова за уплату пореза. Ставом четвртим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде па је одбијен као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужена да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 63.048,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади парничне трошкове настале у првостепеном и другостепеном поступку у укупном износу од 36.000,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем Високог савета судства – Комисије за распоређивање запослених број ... од 20.12.2013. године распоређен на радно место „руководилац ... и ...“, са високом стручном спремом. Тужена је дана 06.01.2016. године донела Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места. Под тачком .. наведеног правилника у оквиру ... службе, сврстан је руководиоца ... и ..., а као услов за обављање тог посла предвиђено је високо стручно образовање. На основу наведеног правилника, дана 25.06.2016. године, тужена је донела решење V Су ../16 којим је тужиоца као намештеника распоредила на радно место руководиоца ... и ... . Утврђен је коефицијент за обрачун и исплату плате у износу од 1,9 у оквиру четврте платне групе, а коефицијент се увећава за 10% имајући у виду да је руководиоца унутрашње јединице, тако да се тужиоцу обрачунава и исплаћује плата по коефицијенту од 2,09.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је наведеним решењем тужене од 25.06.2016. године тужиоцу погрешно одређена платна група односно да је погрешно сврстан у трећу уместо у другу платну групу која му припада сходно стеченом високом образовању. Тиме је тужиоцу, по оцени првостепеног суда, био утврђен мањи коефицијент за обрачун и исплату плате. У прилог тога говори чињеница да је тужена 14.02.2019. године донела нови Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места и решењем од 25.04.2019.

године тужиоца распоредила на исто радно место а за обрачун плате утврђен му је коефицијент од 2,03 са увећањем од 10%, тако да му се плата исплаћује по коефицијенту од 2,23. Како је последица наведеног да је тужена тужиоцу у периоду од 01.06.2016. до 31.03.2019. године исплаћивала мању нето плату од припадајуће, то тужиоцу, по оцени првостепеног суда, припада разлика коју потражује између нето плате према коефицијенту 2,23 и обрачунате и исплаћене плате по коефицијенту 2,09 чија је висина утврђена на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке.

По оцени другостепеног суда, првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право.

Законом о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр. 62/06... 99/14) прописано је: да се коефицијент одређује решењем (члан 14. став 1); да се решењем о коефицијенту одређује платна група у којој се налази радно место, број платног разреда и висина коефицијента (члан 14. став 2); да коефицијент одређује руководиоца државног органа, односно лице или тело које је одређено посебним прописом (члан 15. став 1); да се основна плата намештеника одређује се множењем коефицијента са основицом (члан 40. став 1); да је основица јединствена и утврђује се за сваку буџетску годину Законом о буџету Републике Србије (члан 41.); да се коефицијент за радна места намештеника одређује тиме што се свако радно место намештеника сврстава у једну од шест платних група тако да платна група одговара врсти у којој је радно место разврстано у правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у државном органу (члан 42.); да се намештенику који ступи на радно место руководиоца унутрашње јединице увећава коефицијент за 10% (члан 44.).

Законом о државним службеницима („Службени гласник РС“ бр. 79/05... 99/14) прописано је: да државни службеник има право жалбе на решење којим се одлучује о његовим правима и дужностима ако жалба овим законом није изричито искључена (члан 16. став 1); да се жалба изјављује у року од осам дана од дана достављања решења, ако овим законом није одређен краћи рок (члан 16. став 4); да жалбене комисије одлучују о жалбама државних службеника на решења којима се у управном поступку одлучује о њиховим правима и дужностима и о жалбама учесника интерног и јавног конкурса (члан 142. став 1); да о правима и дужносима намештеника решењем одлучује руководиоца или државни службеник кога руководиоца за то писмено овласти (члан 171. став 3); намештеник има право на плату, накнаде и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима (члан 171. став 2); одредбе овог закона о премештају и распоређивању државних службеника сходно се примењују на намештенике (члан 172. став 1).

Полазећи од чињеничног стања утврђеног у првостепеном поступку, те примењујући цитиране одредбе закона другостепени суд је нашао да тужилац није у предвиђеном року искористио законско средство којим би оспорио решење в.ф. председника Основног суда у Ваљево V Су ../16 од 25.05.2016. године, а којим решењем му је утврђен коефицијент за обрачун и исплату плате у висини од 1,9 са увећањем за 10%, тако да му се плата обрачунава и исплаћује по коефицијенту од 2,09. Стога је по оцени суда тужилац преклудиран да потражује накнаду штете, с обзиром на чињеницу да је предметно решење којим му је одређен коефицијент за обрачун и

исплату плате постало коначно и правноснажно. Наиме, тужилац је имао могућност да у остављеном року од осам дана од дана пријема наведеног решења изјави жалбу Жалбеној комисији судова о ком праву је и поучен у овом решењу, на који начин би оспорио предметно решење уколико није био задовољан утврђеним коефицијентом, те би изјављивањем жалбе (у зависности од одлуке Жалбене комисије судова) имао могућност да покрене управни спор, а које законско право тужилац није искористио. Имајући у виду наведено, по оцени другостепеног суда, потраживање тужиоца у предметном поступку је неосновано. Другостепени суд је закључио да се право на накнаду штете везује за настанак штетне радње, а како је у овом случају тужиоцу плата исплаћивана према коефицијенту који је утврђен коначним и правноснажним решењем које није поништено, то не постоји правни основ за накнаду штете, већ је ово решење било важеће и примењивало се до доношења новог решења председника Основног суда у Ваљеву V Су ../19 од 25.04.2019. године о утврђивању коефицијента тужиоцу. Са ових разлога тужилац, по оцени другостепеног суда, неосновано потражује накнаду штете у виду разлике између припадајуће и исплаћене зараде за спорни период.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд закључио да је предметно потраживање тужиоца по основу разлике између исплаћене и тражене зараде за период од 01.06.2016. до 31.03.2019. године и припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање неосновано јер је тужиоцу у утуженом периоду плата исплаћивана на основу коначног и правноснажног решења тужене. За своју оцену другостепени суд је дао разлоге које као правилне и потпуне у свему прихвата и Врховни касациони суд.

С обзиром на изложено, Врховни касациони суд је нашао да ревизију треба одбити па је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиоца одбијена као неоснована, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка па је на основу чл. 153. и 154. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић